

med ham, men det er ganske vist kedeligt, naar det som denne Gang ender med — jeg havde nær sagt: Fallit, eller i hvert Fald med Erklæringer om, at der intet kunde ske, og det er det navnlig, naar man maa indrømme, at den højtærede Minister havde gjort sig hæderlige Anstængelser for at finde Udveje, hvorved han ogsaa kunde hjælpe Kommunerne til Penge, men ikke har kunnet. Det forekommer mig, at der er et Spørgsmaal, som skal og maa klares. Der er en Ting, som Købstadkommunerne ikke kan undvære Penge til, det er til Løsning af Boligspørgsmaalet. Der er ikke noget Spørgsmaal, der staar paa Dagsordenen i den danske Rigsdag i dette Øjeblik, der er saa vigtigt som at skaffe Penge til Boligspørgsmaalets Løsning. Vi kan dog ikke have en Situation som for Øjeblikket, hvor Mennesker bogstavelig talt maa bo i Havehuse, Lysthuse og Træskure for overhovedet at faa en lille Smule Tag over Hovedet. Der er en saadan Bolignød for Øjeblikket som vist ikke i 100 Aar her i Landet, og det forekommer mig, at Regering og Rigsdag burde samles om den Opgave at skaffe Penge til Opførelse af Boliger her i Landet. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Indenrigsminister, om der ikke af Indenrigsministeriet kunde gøres noget for, at Landkommunerne, Sogneraadene, udførte deres Pligt med Hensyn til at skaffe Boliger til de Mennesker, der er derude. Saa vidt jeg ved, kan man i Henhold til den gældende Lovgivning forlange, at der skal være Boliger til Folk paa Landet, hvad der i mangfoldige Tilfælde ikke er; fattige Folk fra Landet jages ligefrem ind til Byerne, kniber sig derind for at faa Boliger. Det er ofte rent skandaløst, saaledes som de maa flygte fra Landet, fordi der ikke er Boliger til dem. Det forekommer mig, at der burde gøres, hvad gøres kan, for at tvinge Landkommunerne til at skaffe de fornødne Boliger derude. At Købstadkommunerne skal udføre deres Part af Arbejdet, er klart, men Landkommunerne bør virkelig ogsaa gøre deres.

Jeg vil gerne rette en lille Henstilling til den højtærede Finansminister. Der er i Finansministeriet en Embedsmand, Statsgældsdirektør Andersen, som for ganske nylig har fremsat en meget letsindig Udtalelse til et Blad i Aalborg. Han sagde, at Bykommunerne havde administreret meget slet og meget letsindigt. Det er Statsgældsdirektøren aldeles ikke be-

rettiget til at sige. Jeg havde troet, at der var kommet et Dementi af det Interview i „Aalborg Amtstidende“, men et saadant har jeg ikke set, og det forundrer mig højlig, at der ikke er kommet noget. Det forekommer mig for det første, at Statsgældsdirektøren ikke har Spor af Ret til at sige dette, ikke Spor af Grundlag. Jeg er vis paa, at den højtærede Indenrigsminister vil indrømme, at Købstadkommunalbestyrelsernes Administration under Krigen er al Ære værd, og at de ikke har ruttet med Pengene mere end nødvendigt; ikke mere, end de økonomiske Forhold, Arbejdsløsheden, Dyrtiden og de stigende Krav til at skaffe Arbejde, har nødvendiggjort. Naar det er Tilfældet, er det ganske uberettiget, at en saa højtstaaende Embedsmand som Statsgældsdirektør Andersen gaar hen og siger noget saadant. Han maa vide, at det vil indvirke paa Bankerne, overhovedet paa dem, som Kommunerne skal søge Laan hos; og det er en Embedsmand i Finansministeriet ganske uberettiget til at blande sig i. Jeg tror, der er en Undskyldning for den paagældende Embedsmand; han har adskillige andre Hverv og Bestillinger, er Medlem af Bestyrelser for Aktieselskaber og lignende. Det er muligt, at Manden er overanstrengt, men saa synes jeg, at Finansministeren kunde fritage ham for nogle af disse Hverv. Efter den sidste Lønningslov kan hverken han eller andre Embedsmænd have Bestillinger eller Hverv, som han ikke har sin Ministers Tilladelse til at have, og jeg vil indstændigt henstille, at den paagældende Mand faar Valget mellem sit Embede og disse Bestillinger, saa han kan passe den ene af Delene, og at han, hvis han ikke kan passe Embedet, faar Lov til at nøjes med Bestillingerne. Men skal han vedblive i Embedet, burde han ikke blande sig i Ting, der ikke vedkommer ham, og som han ingen Forstand har paa.

Det ærede 6te Medlem for Københavns Amt (Axel Møller) gjorde et Par Bemærkninger til mig, lige efter at jeg havde talt første Gang. Det ærede Medlem sagde, at jeg var faldet nogen i Ryggen nede i Flensborg ved de Artikler, jeg havde skrevet i mit Blad om denne By. Jeg skal ikke paa dette sene Tidspunkt komme ind paa dette Spørgsmaal, saa meget mindre som det ærede Medlem vist ikke er til Stede, men jeg vil dog have Lov til at sige, at det kan ikke være mig, der er faldet nogen i Ryggen. Jeg har aabent og ærligt søgt min Mening; min